

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **I. M.**
zastoupený Mgr. Zuzanou Šůvovou, advokátkou
sídlem Poděbradova 665, 512 51 Lomnice nad Popelkou

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2020, č. j. MV-150709-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce – státní příslušník Ukrajiny žijící v České republice (dále jen „ČR“) brojí proti shora označenému rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a

potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. OAM-7504-14/TP-2019, ze dne 24. 1. 2020. Tímto rozhodnutím Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) zamítlo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR dle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Důvodem zamítnutí žádosti bylo nepředložení dostatečného dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.

II. Podstata věci a obsah správního spisu

2. Žalobce podal dne 23. 5. 2019 žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. K žádosti žalobce přiložil potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti ze dne 21. 5. 2019, nájemní smlouvu ze dne 1. 11. 2018, výpis z katastru nemovitostí a fotokopii cestovního pasu.

3. Podání žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu předcházela skutečnost, že dne 14. 10. 2015 došlo pravomocně k rozvodu jeho manželství – fakticky tak přestal být rodinným příslušníkem občana EU, ač dále disponoval pobytovou kartou rodinného příslušníka občana EU s platností do 8. 1. 2019. Dne 21. 1. 2019 podal žádost o prodloužení pobytové karty rodinného příslušníka občana EU, následně dne 16. 5. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra o neprodloužení doby platnosti pobytové karty. Rozvodem manželství ztratil postavení rodinného příslušníka občana EU i volný přístup na trh práce. Přechodný pobyt účastníka byl ukončen ke shora zmíněnému dni 16. 5. 2019.

4. Po výzvě správního orgánu I. stupně k odstranění vad žádosti ze dne 23. 5. 2019 doložil žalobce pracovní smlouvu ze dne 6. 12. 2013, vyplněný formulář Informace o nástupu zaměstnání z téhož dne a osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu ze dne 28. 11. 2018. K další výzvě správního orgánu I. stupně k odstranění vad žádosti doložil žalobce potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti ze dne 20. 9. 2019 včetně výplatních pásek za měsíce červenec a září 2019. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 24. 1. 2020, č. j. OAM-7504-14/TP-2019 žádost žalobce zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce v řízení nepředložil doklad prokazující oprávnění k zaměstnání, respektive neprokázal, že je osobou, která podle § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) pro svůj výkon práce nepotřebuje povolení k zaměstnání. K žalobcem předloženým dokladům o příjmech správní orgán uvedl, že tyto příjmy nemůže akceptovat, neboť byly získány v rozporu se zákonem.

5. Žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. V odvolání namítal, že na základě právní fikce podle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců mu svědčí legální pobyt na území České republiky a rovněž volný přístup na pracovní trh. Tento závěr má podle žalobce podporovat i evropská právní úprava, konkrétně Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 (dále jen „Směrnice“). Podle bodu 6 preambule Směrnice je-li k tomu dobrý a dostatečný důvod, který je v souladu s dobrými mravy a veřejným pořádkem, jakož i s právním řádem vnitrostátním i právem evropským, za současného použití eurokonformního výkladu, mělo by být ze strany členského státu zajištěno, aby nedošlo k nezákonné diskriminaci z důvodu státní příslušnosti a nepřiměřenému zásahu do práva jednotlivce na volný pohyb a soukromí, a též zajištěno, že budou přijata přiměřená opatření odpovídající skutečným

okolnostem případu. Podle bodu 16 preambule Směrnice by pak osoby požívající práva pobytu neměly být vyhoštěny, pokud nepředstavují nepřiměřenou zátěž pro systém sociální pomoci hostitelského státu.

6. V této souvislosti žalobce poukazoval na to, že pobývá na území ČR bez mála sedm let, je bezúhonný a během této doby nikdy nebyl pro sociální systém České republiky jakoukoliv zátěží. Naopak řádně pracoval a odváděl všechny daně a povinné platby do sociálního a zdravotního systému. Výklad ustanovení § 87f zákona o pobytu cizinců nebyl ze strany správního orgánu eurokonformní. Správní orgán jej vyložil stroze, formalisticky a omezil se pouze na jeho jazykový výklad. Podle žalobce má uvedená Směrnice přímou aplikovatelnost. Dále žalobce namítal nesprávné posouzení jím doložených příjmů. Správní orgán I. stupně měl podle žalobce posuzovat splnění podmínky zajištění příjmů především do budoucna. Nebyl však oprávněn posuzovat, zda před rozhodnutím o trvalém pobytu získával žalobce příjmy legálně či nikoliv. Nadto je žalobce přesvědčen, že pracovní smlouvou uzavřenou na dobu neurčitou doložil zajištění příjmů pro trvalý pobyt do budoucna. I za situace, kdy by se jednalo o nelegální práci, což však žalobce popírá, jde stále o platný soukromoprávní titul k získání příjmů výkonem závislé práce. Závěr o nelegálnosti práce tak nijak neovlivňuje zajištění stabilního příjmu žalobce do budoucna. Konečně namítal procesní pochybení správního orgánu I. stupně. Toho se měl správní orgán dopustit tím, že žalobce řádně nepoučil o nedostacích předložených dokladů o zajištění příjmu. Výzva ze dne 17. 9. 2019 je zjevně formalizované podání, které není nikterak individualizováno ve vztahu k žalobci. Z výzvy není patrné, že správní orgán nehodlá v řízení zohlednit doložený pracovněprávní vztah. Žalobci tedy nebylo umožněno doplnit svou žádost například o smlouvu o budoucí pracovní smlouvě.

7. Žalovaná napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdila a odvolání žalobce zamítla. Žalovaná uvedla, že žalobce měl po rozvodu manželství možnost řešit svou pobytovou situaci například žádostí o vydání jiného pobytového oprávnění, zvláště v situaci, kdy po rozvodu manželství pobýval na území České republiky další téměř 4 roky na základě přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU. Podle žalované vyplývá z ust. § 3 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, že rozhodným faktorem pro volný přístup na trh práce je skutečný statut cizince. Žalobci tedy nesvědčí volný přístup na trh práce, neboť dnem rozvodu manželství přestal splňovat podmínky ust. § 15a zákona o pobytu cizinců, nebyl již rodinným příslušníkem občana EU. Žalobce je sice oprávněn pobývat na území České republiky na základě fikce, avšak toto oprávnění k pobytu je platné pouze ve vztahu k legálnosti pobytu, nikoli k legálnosti zaměstnaneckého vztahu bez povolení k zaměstnání. Námitka týkající se údajné přímé aplikovatelnosti Směrnice je podle žalované nedůvodná. Tato Směrnice byla totiž do českého právního řádu transponována prostřednictvím jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o údajné procesní pochybení správního orgánu I. stupně, k tomu žalovaná uvedla, že správní orgán vyzval žalobce k doložení potvrzení o výši příjmů ze zaměstnání, pracovní smlouvy, jakož i k oprávnění zaměstnání. I tuto námitku tak žalovaná shledala nedůvodnou.

III. Obsah žaloby

8. Předně je třeba uvést, že žaloba je téměř doslovným opisem podaného odvolání (s výjimkou rozlišení pojmosloví „odvolatel“ a „žalobce“ a odebrání cca 2 odstavců oproti textu odvolání). Z toho důvodu a v návaznosti na to, že soud již shora popsál, co bylo

předmětem odvolání, přistoupí soud již jen ke stručnému shrnutí obsahu podané žaloby. Žalobce pod bodem I. žaloby namítá nesprávný závěr o nelegálním výkonu práce. Pod bodem II. žaloby žalobce namítá povinnost správních orgánů přímo aplikovat Směrnici Evropského parlamentu a Rady. Pod bodem III. žaloby namítá žalobce nesprávné posouzení doložených příjmů ze strany správního orgánu a potvrzení takového posouzení žalovanou. Konečně pod bodem IV. žaloby namítá žalobce procesní pochybení správního orgánu I. stupně týkající se nesprávného poučení žalobce o nedostacích předložených dokladů. Pokud jde o bližší argumentaci k žalobním bodům, odkazuje krajský soud na shora popsany obsah odvolání, jakož i na vlastní obsah žaloby.

IV. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s ohledem na totožnost žalobních námitek s námitkami odvolacími plně odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na obsah správního spisu. Při jednání soudu doplnila, že žalobce se fakticky po jistou dobu dopouštěl nelegální práce. Setrvala na tom, že ve věci žalobce a jeho přístupu na pracovní trh jsou rozhodná ustanovení zákona o zaměstnanosti a nikoli zákona o pobytu cizinců, jak žalobce tvrdí. Odmítla možnost přímé aplikovatelnosti ustanovení preambule Směrnice a doplnila, že ani aplikace článku 13 Směrnice nepadá u žalobce do úvahy.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

12. Podle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců *Pokud ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území z důvodu uvedeného v odstavci 1, stanoví lhůtu k vycestování vždy 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu na území; cizinec je v této lhůtě oprávněn podat ministerstvu na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo, jde-li o cizince, který na území pobývá nepřetržitě 5 let, o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68. Pokud cizinec podá ve lhůtě podle věty první žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území nadále považuje za pobyt na základě povolení k přechodnému pobytu. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti podle věty druhé se osvědčuje obdobně jako oprávnění pobývat na území podle § 87y. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká nabytím právní moci rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.*

13. Podle § 87p odst. 2 zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo dobu platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie neprodlouží, shledá-li důvod pro ukončení přechodného pobytu na území podle § 87f. Pokud ministerstvo neprodlouží pobytovou kartu rodinného příslušníka občana Evropské unie, je ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie ukončen; ministerstvo tuto*

skutečnost uvede v odůvodnění rozhodnutí; ustanovení § 87f odst. 4 a 5 se použije obdobně. Shledá-li ministerstvo v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie důvod pro neprodloužení doby platnosti pobytové karty, poučí žadatele nejpozději ve výzvě k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí o této skutečnosti a o důsledcích neprodloužení pobytové karty uvedených ve větě druhé.

14. Podle § 3 odst. 2 a 3 zákona o zaměstnanosti *Státní příslušník jiného členského státu Evropské unie (dále jen "občan Evropské unie") a jeho rodinný příslušník mají stejné právní postavení v právních vztazích upravených tímto zákonem jako občan České republiky, pokud tento zákon nestanoví jinak (odst. 2). Rodinní příslušníci občana České republiky, kteří nejsou státními příslušníky České republiky ani jiného členského státu Evropské unie, mají v právních vztazích upravených tímto zákonem stejné právní postavení jako občan České republiky, pokud tento zákon nestanoví jinak (odst. 3).*

15. Úvodem musí krajský soud zmínit, že žalobní námitky jsou téměř doslovným opakováním námitek odvolacích vypořádaných ve správním řízení žalovanou. Rozhodnutí orgánu I. stupně a žalované tvoří jeden celek. Pro soudní přezkum je proto podstatné, jak se s obdobnými odvolacími námitkami vypořádala žalovaná. Soudní přezkum správního rozhodnutí totiž není pokračováním správního řízení a není ani další přezkumnou instancí. Soud proto může odkázat na odůvodnění odvolacího orgánu, pokud toto nese veškeré znaky a náležitosti odvolacího rozhodnutí a přitom vyčerpává objasnění vyvrácených odvolacích důvodů žalobce. K takovému závěru dospěl i NSS v rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017–43 (bod 14 - 16), kde uvedl: „*Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze vykládat jako povinnost detailně odpovědět na každou námitku. (...) Jestliže se tedy krajský soud ztotožní se závěry učiněnými správním orgánem a toto rozhodnutí je důkladné a je z něj zřejmé, jakými úvahami se správní orgán při rozhodování řídil, nebylo by praktické ani časově úsporné, aby bylo řečeno v rozhodnutí krajského soudu stejnými slovy v podstatě to samé, v takovém případě je vhodnější si takové závěry osvojit právě se souhlasnou poznámkou.*“

16. V nyní projednávaném případě jde především o to, zda žalobci v rámci fikce pobytu dle ust. § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců svědčil i volný přístup na trh práce, resp. zda žalobcem doložené příjmy ze závislé činnosti může akceptovat v rámci posuzování žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Již správní orgány dostatečně zdůraznily, a soud toto opakuje, že je zásadní rozdíl mezi oblastmi přístupu na trh práce v ČR dle zákona o zaměstnanosti a pobytovým statutem cizince. Byť v případě žalobce jsou tyto skutečnosti svým způsobem nutně provázány, nelze je směšovat, jak se žalobce ve svých tvrzeních dopouští.

17. Ze správního spisu plyne a mezi účastníky není sporné, že žalobce ke dni podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu pobýval na území České republiky na základě fikce pobytu dle ust. § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Rovněž není sporu o tom, že vykonával závislou činnosti pro společnost EVM Rybitví s.r.o. Krajský soud se ztotožňuje se závěry, které k posouzení doložených příjmů ze závislé činnosti zaujaly správní orgány. Mylná je konstrukce žalobce, na základě níž dovozuje, že mu svědčí volný přístup na pracovní trh. Z textace ustanovení § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jež žalobce sám cituje, vůbec ničeho neplyne o tom, že by cizinci na základě povolení k přechodnému pobytu svědčil i volný přístup na pracovní trh.

18. Z daného ustanovení plyne pouze povolení pobývat na území a vcelku logicky pohledem odlišné zákonné úpravy neobsahuje nic ve vztahu k otázkám zaměstnanosti. Tedy toto pobytové oprávnění je platné, jak správně uvedla žalovaná, pouze ve vztahu k legálnosti pobytu, nikoli však k volnému přístupu na pracovní trh. Ostatně žalobce ve správním řízení ani v žalobě netvrdil, z čeho jiného by mělo takové oprávnění k přístupu na pracovní trh plynout. Příléhavý je v tomto směru odkaz žalované na rozsudek NSS ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 268/2017–22, kde NSS v bodu 22 uvedl, že „*Smyslem fikce povoleného pobytu je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území ČR. Nelze však předjímat výsledek řízení o žádosti, a není tedy možné na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních, tj. ani v nyní posuzovaném řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Postavení na roveň fikce povoleného pobytu a v řízení povoleného pobytu by šlo proti smyslu právní úpravy.*“ Prvně uvedenou námitku žalobce tak krajský soud neshledává důvodnou. Žalovaný se touto námitkou řádně zabýval a plně ji vypořádal.

19. Nedůvodná je i námitka žalobce stran nutnosti přímé aplikace Směrnice. Žalovaná v rozhodnutí o odvolání správně uvedla, že Směrnice byla do českého právního řádu transponována právě prostřednictvím jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců. Navíc je třeba uvést, že z bodů 6, 15 a 16 preambule Směrnice, jichž se žalobce dovolává, neplyne, že by cizinci na základě povolení k přechodnému pobytu měl automaticky svědčit i volný přístup na pracovní trh. Žalobcem odkazované body preambule Směrnice se týkají otázek spojených výlučně s posuzováním pobytu cizinců, nikoli jejich přístupu na pracovní trh. Podle krajského soudu není zřejmé, jakým způsobem by mohla uvedená ustanovení Směrnice podporovat tvrzení žalobce o tom, že mu svědčí přístup na pracovní trh. Jak již uvedeno výše, žalobce na území České republiky pobýval na základě fikce dle ust. § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců, poté, co mu nebyla prodloužena pobytová karta rodinného příslušníka občana EU. Žalobce ke dni podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nebyl v postavení rodinného příslušníka občana EU, a tudíž mu nemohl svědčit volný přístup na pracovní trh. Navíc jak uvedla žalovaná, žalobce měl po rozvodu manželství možnost řešit svou pobytovou situaci například žádostí o vydání jiného pobytového oprávnění, zvláště v situaci, kdy po rozvodu manželství pobýval na území České republiky další 4 roky na základě přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU. Ze shora uvedených důvodů je nerozhodné, že žalobce pobývá na území ČR již několik let, je bezúhonný, plní řádně své daňové povinnosti a není zátěží pro sociální a zdravotní systém.

20. Nadto, Směrnice se zabývá především oblastí práva občanů EU a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Neupravuje přímo otázku přístupu na pracovní trh. Žalovaný správně poukázal na to, že ustanovení její preambule slouží především k deklaraci cílů úpravy a též k ujasnění případného výkladu jednotlivých ustanovení Směrnice. U takových uvozovacích ustanovení se pak nelze ani dost dobře dovolávat přímé aplikace. Správně pak žalovaný poukázal na to, že v daném případě žalobce, by mohla připadat v úvahu aplikace článku 13 Směrnice (do zákona transponovaná), nicméně žalobce uvedené podmínky článku 13 nesplňuje a ani toto netvrdí.

21. Z obdobných důvodů nemůže být důvodnou ani námitka žalobce ohledně nesprávného posouzení doložených příjmů. Jak již uvedeno výše, žalobce nebyl ke dni podání žádosti v postavení rodinného příslušníka občana EU a z toho důvodu neměl volný přístup na pracovní trh. Je potom odpovídající, že správní orgán I. stupně nepřihlédl k doloženým příjmům ze závislé činnosti žalobce. Na tom nemůže ničeho změnit ani argumentace žalobce, že předmětná pracovní smlouva byla z hlediska soukromého práva platná. V nyní projednávaném případě však byly posuzovány příjmy ze závislé činnosti, respektive závislá činnost samotná z hlediska splnění podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu. Takové posouzení ze strany správních orgánů se nijak nedotýká případné platnosti uvedeného titulu z hlediska soukromého práva. Na okraj soud dodává, že příjmy ze závislé činnosti se dokládají právě pomocí příjmů založených na minulosti a lze z nich pak důvodně dovozovat pravidelnost příjmů. Správné úvahy žalovaného nelze zpochybnit argumentací žalobce, že jde především o výhled do budoucna a tudíž není (snad) nutno důkladně posuzovat legálnost příjmů již realizovaných. Legálností soud míní nikoli platnost vztahu dle předpisů pracovního práva, nýbrž naplnění ustanovení zákona o zaměstnanosti [zejm. § 5 písm. e) – nelegální práce] ve vztahu k žalobci jako cizinci.

22. V poslední žalobní námitce žalobce namítal procesní pochybení správního orgánu I. stupně. Ani té však nemohl krajský soud po přezkoumání rozhodnutí přisvědčit. V daném případě byl žalobce vyzván správním orgánem k předložení příslušných dokladů. Zároveň v daném případě správní orgán poučil žalobce jako žadatele o vydání zmíněného správního rozhodnutí, jaké konkrétní podklady musí předložit, aby správní orgán jeho žádosti vyhověl. V této souvislosti je třeba poukázat i na závěr NSS, uvedený v rozsudku ze dne 23. 3. 2005, č.j. 4 Azs 450/2004-46, podle něhož „...nemůže jít poučovací povinnost správního orgánu tak daleko, že by účastník byl poučován i o tom, jaké skutečnosti má uvádět, aby jeho žádosti bylo vyhověno“. Poučovací povinnost ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, „není možno vnímat jako ničím neomezenou a absolutní povinnost poučovat jej o všem, vždy a za všech okolností“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2008, č.j. 9 Azs 64/2008-67).

23. V nyní projednávané věci je zřejmé, že správní orgán I. stupně ve výzvě ze dne 17. 9. 2019 řádně poučil žalobce o povinnosti předložit doklad, který by prokazoval oprávněnost k zaměstnání. Taková výzva byla dostatečně konkrétní. Ostatně o tom, že žalobci bylo z výzvy zřejmé, jaké doklady po něm žalovaný požaduje, svědčí právě skutečnost, že žalobce zastoupen advokátem na výzvu konkrétně a výslovně reagoval dopisem ze dne 1. 10. 2019 a též předložil určité dokumenty (pracovní smlouva, nájemní smlouva). Stěžejní pro danou věc však bylo zjištění o tom, že příjmy žalobce pocházejí z nelegální práce a žalovaný tak tyto příjmy nemůže akceptovat při posuzování žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Vzhledem k tomu, že žalobci v rámci fikce pobytu dle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců nesvědčí volný přístup na pracovní trh, nemohlo by na uvedeném závěru ničeho změnit ani žalobcem případně předložená smlouva o budoucí pracovní smlouvě.

24. Soud úvahou de lege ferenda připouští, že právní úprava přístupu cizinců na český trh práce je v některých ohledech poměrně přísná a patrně by pro aktuální dobu zasloužila částečnou úpravu. Toto však nemůže být důvodem či motivací pro jiné rozhodnutí soudu v této věci. Stejně tak soud vnímá, že zákonná cizinecká pobytová úprava v zákoně o

pobytu cizinců je též poměrně komplikovaná, což je zčásti i důsledkem členství ČR v Evropské unii. Neznalost zákona však neomlouvá, což platí i pro tento případ. Na druhou stranu je však třeba žalobci jako cizinci pobývajícimu na území jiného státu připomenout, že již po rozvodu manželství s občanem EU mohl jistým přinejmenším zbystřit a zahájit účelné kroky vedoucí k zachování jeho dalšího možného setrvání a legálního pobytu v ČR se zájmem zde pracovat. Tento cíl je jistě chválný. Žalobce takové kroky patrně včas nečinil, což se ve vazbě na otázku legality jeho zaměstnání stalo podstatným.

25. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalované podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 24. února 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu